

Arrest

nr. 170 882 van 29 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op 27 februari 2014 onontvankelijk verklaard, op grond van de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.07.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. ’

Reden(en)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met mevrouw E. A.en samen een kind te hebben. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene nalaat de afstamming met het kind A. te bewijzen. Hij legt een identiteitskaart van het kind A.A. voor, doch dit toont niet aan dat betrokkene de vader is van het kind. Op dit document staat enkel vermeld "zoon van A.E.". Aangezien de afstammingsbanden niet bewezen zijn, kan dit element niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Een tijdelijke scheiding met zijn partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijkte worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn familie te verenigen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

Verder stelt betrokkene dat het centrum van zijn belangen zich in België bevinden daar hij reeds ruime tijd zijn leven hier heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich sedert 10.07.2013 in België bevindt. Een verblijf van 7 maanden kan dan ook niet vergelijken worden met de structuur opgebouwd in zijn land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art.8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039;RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152 639) Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens beweert betrokkene dat zijn partner in het bezit is van een BIVR en zodoende onmogelijk kan meereizen met betrokkene. Hij toont echter niet aan waarom zij hem niet zou vergezellen. Met haar BIVR kan zij immers reizen.

De advocaat van betrokkene verwijst verder naar gelijkaardige dossiers. Men kan er echter niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen

genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat de verwijzing naar art. 12 bis betreft, het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag in te dienen op basis van dit artikel en dit volgens de geijkte procedure.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

1.2. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

“Aan de heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid van de wet): Aankomstverklaring verstreken sedert 01.08.2013”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste, tweede en derde middel luiden als volgt:

EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Machtsoverschrijding en/of afwending.

Aan de materieële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken die toelaat dat de aanvraag in België wordt ingediend en dit meer specifiek omdat:

- de ingeroepen integratie en langdurig verblijf worden niet aanvaard
- de onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst wordt niet bewezen

- het relatie van verzoeker met mevr. E.A., de samenwoning, de kinderen enz. is geen buitengewone omstandigheid

- er is geen schending van art. 3 en 8 EVRM

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening wordt gehouden met al deze elementen die bestonden op datum van de aanvraag en ook nog op heden;

Feit is dat de aanvraag volledig rechtsgeldig is en kon ingediend worden door verzoeker en dit als dusdanig ook zo is gebeurd.

Dat het geenszins opgaat om dit verzoek op basis van humanitaire redenen, zomaar niet te onderzoeken en ook niet de humanitaire redenen zomaar af te wijzen als beweerdelijk niet relevant.

Dat dergelijke manier van handelen tot gevolg heeft dat tal van elementen zomaar buiten beschouwing worden gelaten en de procedure art. 9 BIS VW volledig wordt uitgehold.

Dat in dit verband nog dient opgemerkt te worden dat het één en ander des te prangender is gezien het feit er een jong kindje is.

Er is dan ook wel degelijk mogelijkheid voor verzoeker om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden voor regularisatie;

De redenen die door verzoeker werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Dat dient vastgesteld dat de argumentatie op basis van art. 8 EVRM zoals opgeworpen in het verzoekschrift ten onrechte totaal aan de kant wordt geschoven met de bewering alsof een tijdelijke scheiding mogelijk moet zijn gezien het feit dat gewone sociale relaties niet onder deze bescherming vallen.

Dat verzoeker echter geen gewone sociale relatie onderhoudt met zijn partner, wel integendeel, ermee samenwoont en er een kind mee heeft.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt langdurig verblijf en integratie en de gezinsvorming zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is duidelijk sprake van machtsoverschrijding en/of afwending.

TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materieële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoeker opgeworpen pogingen tot integratie.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar diens geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeker heeft met België.

Het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aan -gehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

Zelfs indien bepaalde redenen reeds beoordeeld zijn in het kader van de asielaanvraag (quod non in casu), dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoeker niet als politiek vluchteling werden erkend, of zelfs geen aanvraag dienaangaande heeft ingediend, dat hij thans de situatie in zijn herkomstland, zijn situatie hier in België en zijn humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster

thans in het kader van de huidige procedure, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

DERDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen zomaar worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoeker zijn aanvraag onontvankelijk zou zijn.

Dat nochtans buitengewone omstandigheden aan de orde zijn die wettigen dat de aanvraag art. 9 BIS VW in België wordt ingediend.

Dat het traditioneel huwelijk, de wettelijke samenwoning, de effectieve gezinsvorming van verzoeker op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat verzoeker omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

- er is sprake van een verregaande integratie
- de partner van verzoeker heeft legaal verblijf voor onbepaalde duur
- er is samenwoonst, wettelijk en feitelijk
- er is gezinsvorming, er is een kind

Dat verzoeker argumenteerde dat ingeval verzoeker naar zijn land van herkomst terug dient te keren, dit het gezin van verzoeker ten zeerste ontwricht, doch hier geen antwoord op werd geformuleerd en deze argumentatie zelfs niet in ogenschouw werd genomen.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoeker en de integriteit van zijn gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Dat de belangen van de kinderen van verzoeker geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Verzoeker verwijst naar het feit dat er is sprake van een langdurig verblijf met bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenlevingsvorm. Hierdoor zijn zeer sterke sociale banden ontstaan met België en zijn autochtone bevolking.

Verzoeker heeft verschillende stukken voorgelegd betreffende de door hem gerealiseerde integratie. Er is sprake van een buitengewone inzet. Het gezin van verzoeker spreekt ondertussen ook de Nederlandse taal.

Het staat vast dat als verzoeker en zijn gezin thans gedwongen zouden worden terug te keren naar hun geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen van

verzoeker. Alle geleverde inspanningen worden tenietgedaan en de gehele familie zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen. Het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden. Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en teven art. 9 BIS VW.

2.1.2. De drie middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen beoordeeld:

2.1.3. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.1.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat *“als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor regularisatie”*, is dit derhalve niet dienstig, nu de thans bestreden beslissing niet de gegrondheid van de aanvraag betreft, maar de ontvankelijkheid.

Daarbij moet erop worden gewezen dat de Raad, in het kader van de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Het komt daarbij aan de verzoeker toe om met concrete, op zijn zaak betrokken argumenten aannemelijk te maken dat de verwerende partij zijn aanvraag niet deugdzzaam heeft beoordeeld. Vage algemeenheden volstaan derhalve niet.

2.1.5. Waar verzoeker verwijst naar zijn integratie in België en betoogt dat dit gegeven niet afdoende beantwoord is, moet erop worden gewezen dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker spreekt dan wel van een buitengewone inzet, maar toont niet aan dat dit gegeven ertoe zou moeten leiden hier anders over te denken, temeer nu verder in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat hij slechts 7 maanden in het Rijk verbleef. Dat hierover niet afdoende, niet zorgvuldig of niet correct zou zijn geoordeeld, is dan ook niet aangetoond.

2.1.6. Verzoeker beroept zich verder op zijn gezinsleven in België, met zijn vrouw en kind.

In eerste instantie, wat het kind betreft, heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker nalaat de afstamming met het kind te bewijzen en niet aantoonde dat hij de vader is van het kind, zodat de aanwezigheid van het kind niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in zijn hoofd. Verzoeker gaat volledig voorbij aan dit motief, en doet aldus geen enkele inspanning om het te weerleggen. In die omstandigheden kan de Raad bezwaarlijk vaststellen dat de verwerende partij, die geen enkel aanknopingspunt heeft aangaande de afstammingsband tussen verzoeker en zijn kind, kennelijk onredelijk heeft gehandeld door deze als niet bewezen te beschouwen en dus niet relevant in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. De argumentatie van verzoeker met betrekking tot zijn “kinderen”, en de daaruit afgeleide schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het IVRK, is dan ook niet dienstig.

Wat betreft de relatie met mevrouw E.A., en de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, moet vooreerst worden vastgesteld dat deze bepaling het volgende stelt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gemotiveerd:

“Een tijdelijke scheiding met zijn partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft

gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijkte worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn familie te verenigen.”

En

“Wat de vermeende schending van art.8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijegeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152 639) Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens beweert betrokkene dat zijn partner in het bezit is van een BIVR en zodoende onmogelijk kan meereizen met betrokkene. Hij toont echter niet aan waarom zij hem niet zou vergezellen. Met haar BIVR kan zij immers reizen”.

Dat de verwerende partij het gezinsleven van verzoeker zomaar aan de kant heeft geschoven, of ze heeft beschouwd als zomaar een gewone sociale relatie, kan dan ook niet worden bijgetreden.

Het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

In casu ligt, zoals reeds gesteld, een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voor waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden, temeer nu in de bestreden beslissing nog wordt gesteld, en verzoeker niet weerlegt, dat verzoeker niet aantoot waarom zijn partner hem niet zou kunnen vergezellen. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door verweerder ten gronde of het door verzoeker ingeroepen privéleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat verzoeker de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont dan ook niet aan dat het geciteerde motief niet deugdzam is.

2.1.7. Verzoekers argument dat het onderbreken van het verblijf omslachtig en duur is, maar ook het verlies betekent van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf, zijn gesteund op louter hypothesen die niet met enig bewijskrachtig element zijn ondersteund. Bovendien toont hij niet aan dat de afwikkeling van een procedure of het feit dat daarmee bepaalde kosten gepaard gaan op zich moeten worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.1.8. Verzoeker betoogt verder dat het niet is omdat hij niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève en niet als politiek vluchteling werd erkend of zelfs geen aanvraag daartoe heeft ingediend, dat hij thans zijn situatie in zijn herkomstland niet zou mogen inroepen en dat er geen onderzoek meer zou moeten zijn naar de in het kader van deze aanvraag ingeroepen redenen. De asielpprocedure enerzijds en de regularisatieprocedure anderzijds hebben immers een andere finaliteit, zo betoogt hij.

Verzoeker dwaalt waar hij in de bestreden beslissing zou lezen dat de elementen met betrekking tot de situatie in zijn land van herkomst zouden zijn afgewezen omdat hij geen asielaanvraag heeft ingediend,

of niet in aanmerking zou komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Immers, het geïndiceerde motief luidt als volgt:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden. Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.”

Het komt aan verzoeker toe de vaststelling dat hij zich overgeeft aan algemene beweringen zonder meer, met concrete argumenten te weerleggen. Ter zake kan daarvoor worden verwezen naar de beoordeling van het vierde middel.

2.1.9. Wat de eerste drie middelen betreft, moet worden geconcludeerd dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op zijn aanvraag heeft beschikt op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze, dan wel in strijd met de artikelen 3 of 8 van het EVRM of de door hem opgeworpen algemene beginselen van behoorlijk bestuur heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

2.1.10. Het eerste, tweede en derde middel zijn niet gegrond.

2.2.1. Het vierde middel lijkt specifiek gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en luidt als volgt:

“VIERDE MIDDEL:

SCHENDING ART. 7 VREEMDELINGENWET

SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

SCHENDING BEGINSELEN BEHOORLIJK BESTUUR

De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Het is duidelijk dat een motivering zonder enig onderzoek naar de situatie in het herkomstland geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer duidelijk gebleken is dat verzoeker afkomstig is van Dagestan, waarbij de Russische overheid geenszins de nodige bescherming biedt, wel integendeel, zelf agressor geweest is ten aanzien van de persoon van verzoeker, die onderworpen werd aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en ook bedreigingen.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar neemt zonder alle relevante elementen in aanmerking te nemen, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker die thans het land dient te verlaten. Minstens is het zo dat deze situatie in Dagestan diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffen-de de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Dagestan er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERVM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM."

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te

gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker betoogt dat de situatie in Dagestan diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het niet kan dat hij naar een land wordt teruggestuurd waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat, zoals reeds is gebleken bij de beoordeling van de eerste drie middelen, de verwerende partij de aanspraken van verzoeker op het vlak van de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM wel degelijk heeft beoordeeld, en tot de conclusie is gekomen dat verzoeker zich heeft vergenoegd met beweringen zonder deze te staven met enig begin van bewijs, hetgeen niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Verzoeker toont dus niet aan dat er geen onderzoek naar de door hem ingeroepen situatie heeft plaatsgevonden alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, en al evenmin dat de verwerende partij hierover kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld. Immers, wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggedleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoeker verwijt de verwerende partij dan wel dat die op een vage en algemene wijze heeft geantwoord, maar miskent zijn eigen verantwoordelijkheid in deze, en blijft zich verliezen in ongestaafde beweringen, zonder meer. Dat de verwerende partij in de gegeven omstandigheden zich ervan zou moeten vergewissen dat verzoeker geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan, is, bij gebrek aan enig bewijskrachtig gegeven ter zake, geenszins aannemelijk gemaakt. De verwerende partij heeft beoordeeld wat haar was voorgelegd door verzoeker, en heeft dus geenszins "automatisch" een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat het onderzoek verder had moeten gaan dan hetgeen thans tot uiting is gekomen in de eerste bestreden beslissing. Thans kan overigens alleen maar worden vastgesteld dat ook nu verzoeker zich beperkt tot blote beweringen hetgeen uiteraard niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De verwijzing naar "een" uitspraak van het Hof van Justitie doet aan het hiervoor gestelde geen afbreuk. Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat verzoeker, zo hij ervan overtuigd is in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus ex artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, omwille van de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, het hem toekomt om een asielaanvraag in te dienen.

2.2.3. Het middel heeft geen verdere draagwijdte dan hetgeen hiervoor besproken werd. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat de verwerende partij op zijn aanvraag heeft beschikt op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze, dan wel in strijd met artikel 3 –en bij uitbreiding het niet verder toegelichte artikel 5- van het EVRM heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

2.3. Ten slotte, wat artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232). Aangezien de schending van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM niet

kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

2.2.5. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS